

Molnár Miklós

KÉPESLAP A HERCEGNŐNEK

Jó anyám fejéből pattan ki a zseniális éca: ne kapirgáljak lusta kézzel napestig a hamuban, hanem utazzak a fővárosba, és arra hivatkozva, hogy engem, Mindszenty hercegprímás unokaöccsét, halálra keres a politikai rendőrség, kérjek menedéket az amerikai nagykövetségen. A számba rágja, mit kell mondanom. Ellát intelmekkel, némi pénzzel meg hamuban sült pogácsával, és bemagoltatja velem a Párizsban élő húga címét.

A selymes arcú Apolló még alig terítette széjjel szépséges hajának aranszálaait a kunvásárhelyi marhalegelők birkaganaj és tehénfos szeplősítette ábrázatára, a hajnal alig mutatta meg magát a halandóknak a város porlepte ablakain át, mikor előtüsténkedek a paplan alól. Átjáratom a pórusaimat pránával, ahogy hét lakattal őrzött bibliámból, Selva Raja Yesudian *Sport és jógájából* tanultam. Fájintos selyemalsót öltök; valamirevaló garabonciás nem vág neki redvás gatyában a világnak. Vasalt ing, velúrzeke, pantalló, fényesre pucolt stibli, magyarán rövidcsizma, széles karimájú fekete nyúlszőr kalap. A bajszomat is megpödörném, ha volna bajszom, de mohtalan a szájam széle. Becsúsztatom a csizmaszárba a rugós késemet, az apostolok lovára pattanok, és a huszadik század második felének egy ütött-kopott napján megkezdem érzelmes utazásomat. Úti célom ugyanaz, mint egykor Yorick tiszteletes úré volt: Francia- és Olaszország. Kétszáz évvel korábban, a tizenharmadik század második felének egy vélhetően szebb napján Yorick úr, aki semmiféle udvarnál nem virágozott, fogta magát, helyet váltott a doveri postakocsira, s a postahájjal másnap reggel kilenckor elindulván, már délután háromkor, egy tányér csibebecsinált mellett, vitathatatlanul Franciaországban üldögélt.

Vonatra szállok, de jegyet csak félútig váltok. A törkölypálinka-lehetőleg jegyvizsgáló leleplezi lógási szándékomat. Hogy igazoljam kilétem, kénytelen vagyok előcibálni a személyi igazolványomat, a pártállam általi kisajátítottágomat tanúsító gyűlöletes bárcát. Semmi a világon nem hoz olyan zavarba, mint mikor meg kell mondanom, ki vagyok, noha alig van valaki, aki erről pontosabban számot adhatna, mint én magam. Vajha megtehetném, amit a XVIII. századi Yorick úr, aki föllapozta Shakespeare *Hamletjét* az ötödik felvonás sírásójeleneténél, s ujjával YORICK-nak, a dán király végtelen tréfás, szikrázó elmésségű udvari bolondjának nevére mutatva, így szólt: – *Ez vagyok én!* – A jegyvizsgáló kikapja kezemből a flepnit, és elviharzik, hogy szóljon a kollégáinak.

Minél gyorsabban kereket oldok, annál jobb. Átnyomulok a szomszéd vagonba. Gyors pergésű, ütemes dobolást hallok a mellékhelyiség felől, melynek ajtaján az *Amíg a vonat az állomáson tartózkodik, nem szabad használni* felirat utolsó szavát valaki erre igazította át: *faszt rázni*. Különleges kulccsal, amilyennel a kalauzok is nyitogatnak-csukogatnak, kinyitom az ajtót, éppen csak résnyre. Odabent egy törékeny, középkorúnak látszó, de az is lehet, hogy jóval fiatalabb nő a nyakába túrt halványlila pulcsija és piszkosfehér kombinéja alá vécepapírtekerceket göngyöl az elképesztően karcsú derekára. Fekete csipke melltartója legalább két számmal kisebb, mint a melle, ami emiatt minden pillanatban túlsordulással és kiadással fenyeget. A domború kis fenekén megfeszülő farmer miniszoknya a vékony combnak szinte csak a tövét takarja el. Gubancos szőke hajfürtjei meg-meglibbennek, ahogy forog a saját tengelye körül, és magára tekeri a vécepapírt.

Lábikrája és bokája akár egy gyereké. Csámpásra taposott fekete körömcipője alól olyan hangok pattognak elő, mintha szteppelne vagy dobolna. Lehet, hogy balett-táncosnő szeretett volna lenni, de felsült vele, mert túlságosan nagyra nőtt a melle. Hastáncosnőnek viszont kiválóan beválna; ott nem hátrány a jól fejlett kebel.

Az arca kissé nyútt ugyan, de azért rokonszenves, és egyáltalán nem csúnya. Szép ívelesű orra jó nagy és jó hegyes. Vékony ajka halványlila rúzzsal van kipingálva. Sűrű pil-lájú, borzongatóan villogó zöldeskék szempárja meg se rebben, mikor észreveszi, hogy tágra nyílt szemmel bámulom. – Mit tehetek érted, hercegem? Ne nézz rám, mint a kiszántott egér! – mondja rekedtes alt hangon, olyan arccal, mintha a világ legtermészetesebb dolga volna, hogy az ember lánya vécépapírt tekercsel a derekára a vasúti illemhelyen; itt-ott hiányos a fogazata. – A dobogás... Azt hittem, valaki rosszul van, hercegnő... – makogom.

A hercegnő befejezi a tekercselési műveletet, eligazgatja a ruháját, és kijön a vécefülkéből. Nyelvét végighúzza a szája szélén. – Lola vagyok – nyújtja parázslóan forró kezét. Alighanem lázas. – Pedró – felelem, és szeretném, ha csakugyan Pedró – s ha már Pedró, legyen kövér: *Don Pedró* – volnék. Azt mégse mondhattam – sem a hely, sem az idő nem volt rá alkalmas –, hogy Peer Gynt vagy Philip Marlowe a nevem, pedig sokkal szíve-sebben lennék Philip Marlowe, mint Pedró vagy akár Don Pedró. Eh, mi a név? Mit rózsának hívunk, bárhogy nevezzük, éppoly illatos... – Hajnalban póteroltam Kalocsáról. Másfél évre varrtak be útékaért meg káemkéért – magyarázza a hercegnő. – Én meg éppen... disszidálni akarok – buggyan ki belőlem. – Az oltáron bicikliző rezedás hét-szentségit! Akkor kurvára egy cipőben járunk, hercegem!

Ha kutyának születtem volna, a nőből áradó illatzuhatagból hajszálpontosan ki tudnám szagolni, hogy Lola ki fia, ki borja, hány éves, milyen az egészségi állapota, van-e gyereke, volt-e abortusza, szereti-e a kutyákat vagy fél tőlük, mikor volt utoljára férfival, mit evett az elmúlt huszonnégy órában, keményet vagy hígat szokott-e szarni, hogyan bánnak vele a gazdáik, miként vélekedik a világ folyásáról, és hol helyezkedik el az embernőstények csipkedési rangsorában.

Rágyújtunk. Szó szót követ; Lola hercegnő kiterjeszti fölém a soványka szárnyait, és nógat erősen: szakítsam át énem börtönfalait, tegyem magamat szabaddá! Nem egészen így mondja, hanem úgy, hogy lépjek olajra, de szaporán, mielőtt a flúgos sínbohóc odacsődíti a zsernyákokat, de szavainak ez az értelmük. Amije csak van, mindent rám akar tukmálni: nyakláncát, pénzét, olcsó karóráját, öngyújtóját meg az összes cigarettáját, sőt a bontófésűjét meg a púderosdobozát is – a retiküljébe zsúfolt egész apokaliptikus hóbelevancot. Zavartan szabadkozok: legföljebb egy doboz cigarettát vagyok hajlandó elfogadni. Lola a nyakamba borul. A nádszáltermethez képest aránytalanul nagy mell hallhatóan lengésbe jön. Valósággal megkondul, mint a kecskeméti öreg-templom nagyharangja.

A hercegnő megölel és megpuszilgat, jól össze is nyálazza az arcomat. Pantallómon keresztül finoman megérinti a farkamat a mutatóujjával, és valami varázsjel felét rajzol rá: – Áldás legyen a rózsaaágon, hercegem! Akarod, hogy rózsaoajlat fakasszak belőle *allegro e tempestuoso*, és *piccolissimo*ra hervasszam? – *Figyelmeztetek mindenkit, aki kételkedik benne, hogy szó szerint ez hangzott el a hercegnő szájából: a szerzőt nem nyagghatja bizonyítékokért, sem pedig erkölcsi vagy anyagi kártérítésért.*

– Jaj, ne csináld, hercegnő! Dzsuvás lesz az alsógatyám! – dörmögöm érces baritonon.

– Leszopjalak? – kérdezi, és már terelne is befelé a vécébe.

– Most ne. Nincs rá idő. Minden pillanatban nyakunkon lehet a sínbohócbagázs, hogy elrendezze a sorsunkat.

– Ahogy akarod, hercegem. Járj szerencsével, és ne hugyozz rá a karbidra! Aztán küldjél majd egy képeslapot Párizsból és Rómából! *Addio!*

Flepnimet a süsünel hagyva, leugrok a lassító vonatról. Látványosan aláhengeredek a töltésen, aztán föltápáskodok, és leporolom a ruhámat. Egyelőre roppantul meg vagyok elégedve magammal.

Autóstoppal jutok el Budapestre. Újra meg újra átcsócsálom magamban, amit anyám a számba rágott. Jó sokáig gyűjtöm a bátorságot, hogy be merjek menni az amerikai nagykövetségre, vagy hogy egyáltalán el merjek osonni a követség előtt posztoló fakabát mellett. A szabad világ bálványozott héroszának nagykövetsége félelmet gerjeszt bennem: birodalmi ridegség, pöffeszkedés és rosszindulat árad az épületből.

Ekkor már üldözött vad, törvényen kívüli kóbor lovag vagyok. Legalábbis ebbe a tudatba ringatom bele magamat, mint korábban és később is számtalanszor. Azt játszom, hogy lebegek mindenén kívül, totális fenyegetetésben, nevenincs, parttalan iszonyatban.

Fölhaladva végre a nagykövetség lépcsőin, égő orcával, halkan és tétován előadom a portán trónoló titkárnőnek a bemagolt mondókát vagy inkább a mondóka szinopszist. Szívem nem is a torkomban: a nyelvem hegyén dobog. A bácsikámat, aki 1956 novemberében a nagykövetségen lelt menedékre, s egyfolytában ott dekkol azóta is, nem merem szóba hozni – szemérmességemben, a színpadiasságtól való irtózásomban, főként pedig azért, mert megzavarodok a nőtől. Kegyetlenül jó nő, az észbomlasztó nemi vonzás magas lovon fennhéjázó istennője. Giza erre nem készített föl: hogy azzal gyűlik meg a bajom, mihelyt beteszem a lábam az amerikai nagykövetségre, hogy egy közönséges titkárnő látványától fölizzik a testem, lekívánkozik rólam ing és gatyá, bele szeretnék veszni az érzékek óceánjába.

Tizennyolc éves vagyok, nővel az *anyámon kívül* a szó szoros értelmében nem volt még dolgom. Meztelen nőt jószerivel csak pornóújságban láttam, meg apám könyvtárának nőgyógyászati fóliánsaiban. Szülőanyámat viszont naponta láthatom pucérra vetkőzni. Lumpenkörülmények között, vérfertőző nyomorúságban élünk, Giza előttünk kénytelen mosakodni a lakás egyetlen fűthető helyiségében. „Ne bámuljatok, mocskos csirkefogók!” Nem is bámulunk: zavartan lesütögetjük a szemünket. Nagy, telt, fehér mellét sűrű tenyérlapátolásokkal lögyböli, a padlóra tett mosdótál fölé guggol, és hosszasan mossa a fenekét meg a szemérmét. Mindez annyira természetes és mindennapos minálunk, mint egy szlet kenyér megkenése margarinnal.

Évekig jártam Majával, egy kis gimnazista lánnyal. Osztyáltársak voltunk; kamaszos egymásba zuhanással néha órákig csókolóztunk. Maja soha nem engedte meg, hogy levetkőztessenem, hegyes kis mellét is alig hagyta megfogdosni. A feszes testű, nyúlánk parasztlány konokul őrizte a szüzességét, így aztán az enyémet is konzerválta. Nem spontán elhatározásunkból történt így, hanem mert ránk erőszakolta tilalmait, fortélyos büntetésekkel illegalitásba szorította gyöngédségünket a halálpárti kultúra. Már ha Majában munkáltak ilyen hajmeresztő spekulációk; nyilván másvalakinek – a majdani férjúrának – őrizgette magát, nem egy felhőzabáló rajongónak. Gyámoltalan voltam, talán félttem is a közösüléstől; Giza éjszaka font, nappal mosott, ám közben markában tartotta a farkamat szakadatlanul: édesanyád rózsafája, te lettél a legszebb ága, nehogy más nő leszakassza, keze között elhervassza... De én azért úgy éreztem: Maja tökéletesen átadja magát nekem, egészen az enyém a csókjaiban, a simogatásaiban, gondoskodó figyelmében.

Nem születtem nőcsábásznak, nem pályázom Casanova vagy Don Juan babérajaira. Kihívóan szép nőkkel nem merek kezdeni, ahhoz túlságosan tapasztalatlan és védtelen vagyok; arcpirítóan csúnyákhoz meg nincs gusztusom. A „nem is olyan csúnyá”-tól a „majdnem szép”-ig terjedő népes középmezőny játékos szeretnék inkább lenni, míg rá nem találok arra a nem szép, hanem emberi, nagyon is emberi arcra, amellyel évtizedeken át együtt lehet élni.

Fenéket *szeretnék*: goromba muszájból, elemi kényszernek engedelmeskedve teszem, amit teszek, úz a tesztoszteron, újra meg újra szabadulnom muszáj a tengernyi mihaszna ondótól, ami termelődik a tökömben. A tesztoszteron teszi, hogy toszik a hím fűvel-fával, nyakra-főre. Hacsak ki nem iratkozik az anyamell és az apafasz körüli huzavonából, hátat nem fordít a nemiség lucskos cirkuszának, és ki nem miskároztatja magát, vagy, ami majdnem ugyanaz, csak valamivel kényelmesebb, föl nem csap szerzetesnek. Vagy pedig soha nem húzza ki fejét az anyja seggéből, megmarad örök gyereknek, aki járatlan a világ csalafinta cirkalmaiban, *unlearned in the world's false subtleties*, ahogy a stratfordi bárd írta volt egykoron...

A homoerotikára kaptatt, önmagába szerelmes fiúka (a szerelemnek ez az egyedüli válfaja, amely teljes viszonzásra számíthat) félszeg tehát a magas pult mögött ülő bomba nővel szemben, állandó készenlétben, hogy a legcsekélyebb kihívásra agresszióval válaszoljon, amit százszor is megbánna utóbb, felbőfögné és újracsócsálná, próbálná kiokádni, széjjelmázolni, másra, például az anyjára háritani, vagy – ha minden kötél szakad – papírra kenni.

Az egymásnak feszülő, de egy rugóra járó kétféle – otthon a suttyomban belécesegetett keresztény, otthonának falain kívül meg az egész béketábort átható kommunista – élethazugság kárvallottja minél inkább szeretne ellenállni a kettős agymételezésnek, annál védtelenebb a mindennél ádagabb és szégyentelenebb maszlaggal szemben: bezsopja a Nyugat és a szabad világ minden hullámhosszon sugárzott délibábos blöffjét, mint gácsér a taknyot. Megnézheti magát, ha fölragad a mézzel-mázzal bekent szörnyű légyapírra.

Rettentő ügyefogyottnak érzem magamat, fontoskodó pojácának, aki melodramát kanyarít egy szellentésnyi nihiltől. Soha nem kértem még politikai menedéket, gőzöm sincs a dolog etikettjéről és technikájáról. És egyáltalán: kérem! Micsoda gyalázat! Kitevődni a visszautasítás szégyenének! Fölrobbantani, föl kéne robbantani az egész mindenséget, hogy soha senkinek ne kelljen többé felszűlnie visszautasított kérésével, eloldalognia fortyogó szégyenével, hogy ég és föld mind csak az ő szégyenét visszhangozza, a tárgyakban gúny, a tekintetekben erőszak...

A bombázó ridegen végighallgat, majd kategorikusan kikoszaraz.

– Menedéknyújtással nem foglalkozunk, fiatalember.

– Legalább azt mondja meg: melyik követséghez forduljak a problémámmal?

– Azt nem tudom, fiatalember, de fölolvashatok magának egy részletet Széchenyi István *Önismeret* című művéből. „Sem anyai gond, sem atyai intés, sem orvosok és bölcsek tanácsa nem képes a serdülőnek belszemét tökéletesen felnyitni, ők egyedül figyelmet és több megfontolást gerjeszhetnek, és többet-keveset minden ifjúnak saját megismerési processusa tulajdonképp csak akkor fog kezdődni, mikor már valami szembeötlőbb baj történt rajta; valamint a kised is csak akkor fogja fel a tüzet, mikor már megperzselte magát, és a számár is csak akkor lesz kevésbé számár, mikor a jégen már egyszer jól elsikamlott, és derekasan megütötte magát.” Ha jól figyelt, sok mindent megértett. Viszontlátásra!

Jó pár évvel később, minekutána többször elsikamlottam már a jégen, és derekasan meg is perzseltem magam, ismeretségbe keveredek Anikóval, a követségi titkárnővel. Akkor már nem olyan bomba nő, legalábbis nem feszélyez már a bombázósága. Addigra (jaj de keservesen tartott) sikerül leszakítanom a legszebb ágat édesanyám – a *magna mater dolorosa hungarica* – rózsafájáról, sikerül kiráncigálnom nagy magyar farkamat az ő töviskoszorús rózsakezéből. Anikó persze nem emlékszik rám, miért is emlékezne a fekete nyúlászor kalapos süvölvényre, aki szellemi elnyomásról, rendőri üldözésről meg politikai menedékjogról hebegett neki rettentő egzaltáltan; nyilván nap mint nap kellemetlenkedtek nála hasonló alakok. Bennem sincs hajlandóság útba igazítani a nő életemnek erről az igencsak szégyellt epizódjáról, ismeretségünk előbohózataról – egészen addig, míg Anikó lakásán le nem fekszünk egymással. Az ágyban, két szeretkezés között mesélem el a történetet. Majd elpusztulunk neveltünkben, kis híján beszakad alattunk a pamlag.

Megszégyenülten, lilult fejjel oldalgok el. „Jaj, anyám, add el a házad! Látnod, hogy megerőszkolt ez a spiné a süket dumájával?” Nemhogy örülnék, hogy elhessegettek a rettenetes légyapár közeléből. Egyfolytában attól tartok, hogy követnek. Igyekszem lerázni képzelt üldözőimet, utcasarkokon hirtelen befordulok, átjáróházakon vágok át, kapualjából leskelődök ki. Csak azért is csapok egy görbe gyereknapot! Beülök egy moziba, a pocsék filmnek *Minden kanári ártatlan* a címe. Kimegyek az Állatkertbe, később a Gellérthegyen ógyelgek, azon mélázva, hogy ha most elkapnának a zsandárok, aligha úszom meg, hogy kétkerekű talyigára ne kötözzenek, nagy gúnyolódás közben a Dunába ne taszítsanak, hogy összetörjön a testem, szétzúzódjon a fejem, kifolyjon a vérem, lelkem pedig a mennybe szálljon, hogy elvegye a vértanúság koronáját... Ejjeli villamosokon végállomástól végállomásig utazva, szaggatott alvásdarabokból fércelem egybe az éjszaka rongyszőnyegét. Kurta és zűrös álmaim mélyén egyfolytában ott zakatol Lola hercegnő *molto appassionato* vécépiruettje.

Hajnaltól szétfázottan, reményvesztetten a Keletiben kötök ki. Egész délelőtt a kultúrváróteremben gubbasztok. Föl kéne kapaszkodni, ahogy Hanák Tibor is csinálta, a bécsi gyors alvázára, vagy lecsavarozni a vécében a mennyezetlapot, és elbújni a vagon tetején, de nincs hozzá csavarhúzó; rugós késemmel meg se bírom mozdítani a francos biszbaszokat.

Délben személyvonatra ülök, megint csak félútig veszek jegyet, és simán elbliccelek a végállomásig.

Kunvásárhelyre autóstoppal, éhesen érkezek. Gizát nem találom otthon: magával vitte a lakáskulcsot, Curgóra utazott, ahol nagyobbik öcsém tanul abban a középiskolában, amelynek a legbujdosóbb magyar volt a névadója; kisebbik öcsém az ország másik felében, Sárospatakon jár gimnáziumba, ahol egykor Cizmóric Zsigát is megrántották németből, görögből és latinból.

Szeretnék levetkőzni és átöltözni. Álkulcsot kérek a barátomtól, Tormás Léliantól, közben beavatom a velem történetekbe. Lélian másnap mindent aprólékosan jegyzőkönyvbe susog a tartótisztjének (de ez majd csak harmincvalehány évvel később derül ki).

Napszállatkor a Vörös Kanári utcán slattyogunk éppen, amikor a rendőrrjárőr rám ismer, és mert országos körözést bocsátottak ki ellenem, tüstént le is tartóztat. Be jó, hogy átöltözhettem, s most ünnepi öltönyben, csokornyakkendősen vehetnek őrizetbe! *Beszépkázódnai másként nem is üdörös, úriember ád az ilyesmire.*

A tőzsomszedságunkban levő terrorkapitányságon jegyzőkönyvezik a letartóztatásomat. Csuklómra bilincset kattintanak, kísérőm leállít egy teherautót, föltuszkol a veze-

tőfülkébe, a motorház tetejére, ő maga az anyósülésre telepedik, és beszállít a megyeszékhelyre. Útközben alig esik szó. A sofőr csak egyszer szólal meg:

- Biztos úr, megkínálhatom a fiatalembert cigarettával?
- Nem! – hangzik a vakkantás a rendőrsapka alól.

Este tíz, mire beérünk. A levegő fojtogatóan meleg; tele az ég szepegő csillagokkal. Karaffa százados elvtárs az arcomba köp, és őrjöngve szidalmaz. A rendőrségi fogdán anyaszült meztelenre vetkőztetnek, elszedik és átvizsgálják minden holmimat. Nem kapom vissza a nadrágszíjam, elveszik a cipőfűzőm, cipóm sarkáról lepiszkálják a spiccvasat, fájintos selyemalsómból kiráncigálják a gatyamadzagot. A bajszomat is elkoboznák, ha volna bajszom. Hetvenkét órára szól a letartóztatásom, ezt aláírással kell tudomásul vennem. Parancsra megfürdök, ágyneműt vételezek, és éjjel tizenegykor elnyúlhatok a nekem rendelt magánzárka deszkapriccsén. Eddig tartott a gyufaskatulyába zárt cserebogár érzelmes utazása: a skatulya egyik végéből átért a skatulya másik végébe.

Oly vitathatatlanul nem Francia- vagy Olaszországban csücsülök, hanem a magyar népköztársaság egyik rendőrségi fogdájában a sok közül, hogy ha ma éjjel meg találok halni bélszorulásban, hát a világ minden hatalma se tudná megállítani a *droit bolcheviste* következeit: ballagási öltönyöm, csokornyakkendőm, nadrágszíjam, báli cipőm, ingem-gatyám, ki sem serkent, meg sem pödört bajszom, haló porom – mindenem a halálpárti államra szállna.

Lola hiába óvott tőle, csak ráhugyoztam a karbidra, le is kaptak a tíz körmömről azon melegében. Az oltáron bicikliző rezedás hétszentségít, mostanában aligha fogok képeslapot küldeni a hercegnőnek Párizsból vagy Rómából. Legföljebb annyit tehetek most érte, hogy az ikes igéket egyes szám első személyben úgy ragozom, ahogy ő szokta: „Szarok az ikes igékrel!”

Kornis Mihály

EZEK ITT HATTYÚK ÁM

Az alábbi szövegek Korim művei. A neten olvashatók cím nélkül, piszkozatszerű, nyílt-helyi dolgozatokként, de ellentétben a *Holmi* puritán szerkesztési elveivel, én-blogjában Korim minden írása új oldalon (is) olvasható. Mint verseskötetben a versek. Nem azok, teszem hozzá gyorsan, nehogy vitatkoznom kelljen valakivel, de annyit azért segítségképpen mégis tanácsolnék a *Holmi* olvasóinak: külön oldalra képzeljék ezeket a szövegeket. Adjanak helyet nekik, nézzék meg őket nyitott szívvel, egyenként. Nem úgy tartoznak össze, mint egy életelbeszélés különböző darabjai, inkább úgy, ahogyan egy verseskötetben a különböző dalok. Egyedül állnak, mégis együtt vannak. Egy csapat.

De ezek itt nem versek, hanem hattyúk.

Nem ő állítja. Ő csak kérdezi – a blogja címében, biztosan a kisfia, akiért él, kérdezte egyszer tőle, sejtem eddigi életművéből –, én mondom.

Korimot az úgynevezett életben Zsembery Péternek hívják, de ez aztán rá nem jellemző. Író-partizán, akárcsak Szaniszló Judit, alias Combfiksz, Nesz, a Neszharisnya, akit a